

בעניין:

1. _____ שרפא, ת"ז
תושבת הרשות הפלסטינית
 2. _____ שרפא, ת"ז
תושב הרשות הפלסטינית
 3. _____ שרפא, ת"ז
קטינה, באמצעות הוריה, העותרים 2-1
 4. _____ שרפא, ת"ז
קטינה, באמצעות הוריה, העותרים 2-1
 5. _____ שרפא, ת"ז
קטינה, באמצעות הוריה, העותרים 2-1
 6. _____ שרפא, ת"ז
קטינה, באמצעות הוריה, העותרים 2-1
 7. _____ שרפא, ת"ז
קטיין, באמצעות הוריו, העותרים 2-1
 8. _____ שרפא, ת"ז
קטיין, באמצעות הוריו, העותרים 2-1
 9. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר**
ע"י ב"כ עוה"ד אלעד כהנא (מ"ר 49009) ו/או עידו בלום (מ"ר 44538) ו/או חוה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ"ר 37566) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או ליאורה בכור (מ"ר 50217)
- מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

1. **המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית**
2. **מתאם פעולות הממשלה בשטחים**

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם:

- א. מדוע לא ינפיקו לעותרים, זוג נשוי וילדיהם הקטנים, היתרי כניסה לישראל, על מנת שיוכלו לעבור כמשפחה אחת לרצועת עזה;
- ב. מדוע לא יימנעו מלהתנות היתרים כאמור בחתימה על התחייבויות או הצהרות, בנוגע להעתקת מקום מגוריהם לרצועה לצמיתות.

בית המשפט מתבקש להורות למשיבים להגיב בדחיפות לעתירה, בשל מצבם הקשה של העותרים. העותר 2 סובל מבעיות רפואיות קשות, כמפורט בעתירה. בשל מצבו, שנמשך כבר זמן מה, בני הזוג אינם מסוגלים לפרנס את עצמם ואת ילדיהם הקטנים, ומבקשים לעבור, עד להחלמת העותר 2, לשהות אצל קרוביהם שברצועה, שיסייעו בכלכלתם.

מבוא

מצבם של העותרים הוא בכי רע: העותר 2, אבי המשפחה, לקה בליבו, וכעת הוא נסעד על ידי רעייתו, העותרת 1, אשר מטפלת גם בששת ילדיהם הקטנים. המשפחה, המתגוררת בגדה, נותרה ללא מפרנס, ונאלצת מכורח הנסיבות לעבור לשהות תקופה ממושכת אצל הוריה של העותרת 1 שברצועת עזה.

עתירה זו אינה עוסקת בעניין ביטחוני. לעותרים לא מיוחסת פעילות ביטחונית, וגם המשיבים מוכנים לאפשר את מעבר המשפחה לרצועה – בתנאי שיעברו לגור בה לצמיתות.

עתירה זו כן עוסקת בצורך האנושי הברור של המשפחה לשהות אצל הורי העותרת תקופה ממושכת, בשל המצב אליו נקלעה. למרבה הצער, צורך זה אינו ראוי אפילו להגדרה בעיני המשיבים, המסווגים את המציאות בהתאם לשתי הגדרות: "העתקת מקום מגורים" לצמיתות; או "ביקור" קצר. בבסיסה של עתירה זו עומדת זכותם של העותרים לשהות אצל הורי העותרת, בלא שיאלצו לוותר על ביתם שבגדה.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותרת 1 (להלן: **העותרת**) היא פלסטינית בת 33, המתגוררת ברמאללה שבגדה המערבית יחד עם בעלה, העותר 2 (להלן: **העותר**), בן 40. לבני הזוג שישה ילדים קטנים, העותרים 3-8: _____ בת ה-13; _____ בת ה-10; _____ ו _____ בנות ה-8; _____ בן ה-6; ו _____ בן ה-4.

מיותר לציין כי העותרים הם תושבים תמימים, שאף המשיבים אינם מייחסים להם פעילות ביטחונית. העותרים מבקשים לחיות את חייהם ולגדל את ילדיהם, ככל האדם.

2. העותר סובל מבעיות רפואיות לאחר שקיבל התקף בלבו ונותר בשל כך, ומאז לא חזר לתפקד כבעבר. נכון להיום, העותר אינו מסוגל לעבוד ולפרנס את המשפחה. בשל המצוקה הקשה אליה נקלעו העותרים – מצוקה כלכלית ולצידה הצורך לתמוך ולטפל באבי המשפחה – נאלצים העותרים לעבור לשהות אצל הורי העותרת, המתגוררים ברצועת עזה, עד שיחול שיפור במצבו הרפואי של העותר.

העתק מסמכים רפואיים בדבר מצבו הבריאותי של העותר מצורפים ומסומנים **ע-1/ע-2**.

3. העותרת 9 (להלן – **המוקד להגנת הפרט או המוקד**), היא עמותה הפועלת לקידום זכויות האדם בשטחים הכבושים.

4. המשיב 1 הוא המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, מטעם מדינת ישראל, המחזיקה בגדה המערבית תחת כיבוש צבאי מזה למעלה מארבעים שנה.

5. המשיב 2, מתאם פעולות הממשלה בשטחים, הוא האחראי על יישום מדיניות ישראל בגדה המערבית וברצועת עזה, וממונה, בין היתר, על מינהלת התיאום והקישור לרצועת עזה.

רקע עובדתי

6. האב והאם, העותרים 1-2, נישאו בשנת 1993 בעזה, והתגוררו בבית הוריו של העותר עד שנת 2000. שם גם נולדו _____ ו _____, העותרות 3-4.

7. בשנת 2000 עברה המשפחה להתגורר ברמאללה שבגדה המערבית, והדבר אף עודכן בפרטי העותרת שבמרשם האוכלוסין הפלסטיני; שם גם נולדו _____, _____, _____ ו _____, העותרים 5-8.

8. במהלך השנים, עבד העותר כרואה חשבון, ורעייתו טיפלה במשפחה. החל משנת 2008 חלה התדרדרות במצבו הרפואי של העותר, והוא החל לסבול מכאבים בליבו. לאחר מספר בדיקות, עבר העותר הליך צינתור בספטמבר 2008 ולמחרת עבר ניתוח בליבו. כיום, בהמלצת רופאו, העותר אינו עובד ונדרש למנוחה; והעותרת מקדישה את זמנה לטיפול בעותר ובילדיהם הקטנים.

9. בשל המצב אליו נקלעה המשפחה, התדרדר מצבם הכלכלי. המשפחה, שהייתה תלויה בפרנסתה במערער, נותרה בלא מפרנס, והיא מטופלת בשישה ילדים קטנים ובאב חולה. משכך, נאלצים העותרים לעבור לשהות אצל הוריה של העותרת, המתגוררים ברצועת עזה, עד שיחול שיפור במצבו הרפואי של העותר.

מיצוי הליכים

10. ביום 20.7.09 הגישו הוריה של העותרת בקשה, באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, להתיר את מעבר המשפחה לרצועה. מהוועדה האזרחית נמסר להם שהצד הישראלי אישר את הבקשה – אולם רק לגבי ההורים ושתי הבנות הגדולות. שאר הילדים, שנולדו ברמאללה, ייאלצו להיוותר בגדה!

11. ביום 29.7.09 הגישה העותרת עצמה בקשה להתיר את מעברה יחד עם ילדיה, באמצעות הקישור הפלסטיני. ביום 5.8.09 נמסר לה כי המשיבים סירבו לבקשתה.

יצוין, כי העותרת הגישה את הבקשה בשמה ובשם ילדיה בלבד, מכיוון שעל פי מדיניות המשיבים, מי שכתובתו הרשומה במרשם האוכלוסין הפלסטיני היא ביישוב המצוי בשטחי רצועת עזה, יכול בקלות רבה לעבור לרצועה, וכל שנדרש לעשות לשם כך הוא לקבל היתר מעבר בישראל. היתר זה ניתן כמעט ללא בעיות, בהיעדר נסיבות ביטחוניות קונקרטיים.

12. ביום 17.8.09 הגישה העותרת בקשה נוספת למשיבים, באמצעות הקישור הפלסטיני. במהלך חודש אוקטובר נמסר לה מהקישור, שגם בקשה זו סורבה ע"י המשיבים.

העתק אישורי הגשת הבקשות מצורף ומסומן ע/3.

13. ביום 8.11.09 פנה המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב 1, וביקש כי בשל הנסיבות ההומניטאריות של המקרה, תישקל החלטת המשיבים מחדש.
העתק פניית המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב מיום 8.11.09 מצורף ומסומן ע/4.
14. בחלוף כשלושה שבועות, ביום 29.11.09, פנה המוקד בשנית ליועמ"ש המשיב, בבקשה לקבל את התייחסותו לבקשה ולזרז את הטיפול בה.
העתק פניית המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב מיום 29.11.09 מצורף ומסומן ע/5.
15. ביום 30.11.09 התקבלה אצל המוקד תשובת היועמ"ש מיום 29.11.09. בתשובה נאמר כי בקשות העותרת סורבו, מאחר שעניינן היה "בביקור זמני", וכי "הבקשות נבחנו לגופן על ידי הגורם המנהלי המוסמך ונמצא, כי אין כל הצדקה הומניטארית להתיר את ביקור מרשכם בעזה, וזאת לאור המדיניות המצמצמת בסוגיה זו".
עוד נמסר, כי ככל שהעותרת מבקשת "להעתיק את מרכז חייה לרצועת עזה", עליה להגיש בקשה מתאימה במת"ק, וכי עליה להבהיר לאיזה צורך מבוקש ההיתר – "ביקור או השתקעות בעזה".
העתק תשובת יועמ"ש המשיב מיום 29.11.09 מצורף ומסומן ע/6.
16. ביום 3.12.09 פנה המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב. בפנייתו הבהיר המוקד, כי מטבע הדברים מבקשים העותרים לעבור לשהות אצל הורי העותרת לתקופה ארוכה, ולאחר החלמת הבעל, לשוב לביתם. משכך, נכתב, אין העותרים יכולים להתחייב כי לא יחזרו בעתיד לביתם שבגדה ואין כל היגיון בהצבת דרישה שכזו כתנאי לטיפול בבקשה.
כמו כן, חזר המוקד על עניין מצבה הקשה של המשפחה, המצדיק מתן היתר לבני המשפחה לשם מעברם לרצועה.
העתק פניית המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב מיום 3.12.09 מצורף ומסומן ע/7.
17. בחלוף כשלושה שבועות ממועד הפנייה האמורה, ביום 24.12.09, פנה המוקד בשנית ליועמ"ש המשיב וביקש לזרז את הטיפול בבקשה.
העתק פניית המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש מיום 24.12.09 מצורף ומסומן ע/8.
18. ביום 12.1.10 התקבלה אצל המוקד תשובת היועמ"ש מיום 9.12.09. בתשובה נמסר, כי מאחר שהבקשה לא התייחסה לעותר (על אף שכאמור כלל לא נדרשת בקשה מיוחדת לעותר), הסיקו המשיבים כי העותרים מבקשים לעבור לרצועה ללא העותר, דבר שעשוי לגרום בקשות חוזרות ונשנות מצידם לבקרו בגדה. כמו כן, נמסר כי "מר שרפא הינו תושב רצועת עזה השוהה באיו"ש ללא היתר מטעם המפקד הצבאי. בהתאם לכך, ככל שמרשכם היה שב לרצועת עזה, הרי שחזרתו לאיו"ש לא הייתה מתאפשרת, אלא בנסיבות הומניטאריות וחריגות".
לבסוף נאמר, כי אף אם השהות המבוקשת ברצועה היא לזמן לא ידוע, עדיין מדובר בשהות קצובה, וכי "כניסת תושבי איו"ש לעזה מתאפשרת במקרים הומניטאריים וחריגים"; עניינם של העותרים, כך נכתב, "אינו נכלל בגדר מקרים אלו".

העתק תשובת היועמ"ש מיום 9.12.09 מצורף ומסומן ע/9.

19. ביום 19.1.10 פנה המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב והבהיר, כי גם העותר מעוניין לעבור עם משפחתו לרצועה, ולא הוגשה עבורו בקשה מפני שלעותרת נמסר מהקישור הפלסטיני, כי מהצד הישראלי נמסר כי אין כל צורך להגיש בקשה מיוחדת עבור מי שכתובתו הרשומה היא ברצועת עזה. עוד ציין המוקד, כי העותר אכן לא מחזיק בהיתר כלשהו, מכיוון שמעולם לא נדרש בהחזקת היתר, כדי להתגורר בביתו מאז שנת 2000.

אשר לבקשת העותרת וילדיה, הדגיש המוקד בפנייתו כי העותרים מבקשים לעבור לרצועה לתקופה ממושכת, נוכח מצבו הרפואי של העותר, וכאמור, אין ביכולתם להתחייב על כך שבעתיד, לאחר שהעותר יחלים וישוב לקו הבריאות, לא יבקשו לשוב לביתם.

העתק פניית המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש מיום 19.1.10 מצורף ומסומן ע/10.

20. ביום 27.1.10 התקבלה אצל המוקד תשובת יועמ"ש המשיב מיום 26.1.10 לפנייתו האמורה, ולפניות אחרות בעניינן של פונות אחרות שביקשו לעבור מהגדה לרצועה והתבקשו לחתום על התחייבות לפיה יעתיקו את מקום מגוריהן לרצועה, כתנאי למתן ההיתר. בתשובת היועמ"ש נאמר, כי "תושבי איו"ש שביקשו להשתקע ברצועת עזה לא נדרשו לחתום על התחייבות שלא לשוב לאיו"ש. עם זאת, המפקד הצבאי באיו"ש ראה לנכון להבהיר לתושב, באמצעות הצהרה מטעמו, כי על פי המדיניות הנוכחית לא מתאפשר מעברם של פלסטינים שמרכז חייהם ברצועה, דרך שטחי מדינת ישראל, לאיו"ש" (הדגשים במקור).

עוד נמסר, כי "לאור חשיבות הסוגיה נמצא, כי יש מקום לערוך בחינה מחודשת באשר לאופן הטיפול בתושבי איו"ש המבקשים להשתקע ברצועה. במסגרת כך, יוצגו בפני הגורמים הרלבנטיים פניותכם שבסימוכין ותתקבל החלטה לגופם של דברים".

העתק תשובת יועמ"ש המשיב מיום 26.1.10 מצורף ומסומן ע/11.

21. ביום 2.2.10 פנה המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב, וציין כי העותרת ממתינה מזה זמן רב להיתר המבוקש: בקשתה הוגשה ביולי 2009, ופנייתו של המוקד בבקשה לשקול מחדש את עניינה נשלחה ביום 8.11.09. בפנייה הודגש, כי מדובר בעניין דחוף, המחייב מענה וטיפול בהקדם האפשרי. משכך, התבקש יועמ"ש המשיב להשיב לפניות בדחיפות, תוך שבוע ימים, ללא קשר לבחינה העקרונית של הסוגיה, שמן הסתם תארך עוד זמן רב.

העתק פניית המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב מיום 2.2.10 מצורף ומסומן ע/12.

22. בחלוף כחודש וחצי ממועד הפנייה, ובחלוף למעלה מחצי שנה ממועד הגשת הבקשה, לא נותר לעותרים אלא לפנות לבית המשפט.

הטעון המשפטי

א. חובת המשיבים להבטיח את חייהם התקינים של העותרים

חייה של אוכלוסייה, כחיו של יחיד, אינם שוקטים על השמרים אלא מצויים בתנועה מתמדת, שיש בה התפתחות, צמיחה ושינוי. ממשל צבאי אינו יכול להתעלם מכל אלה. אין הוא רשאי להקפיא את החיים.

(דברי השופט ברק (כתוארו אז) בבג"ץ 393/82 ג'מעייית אסכאן נ' מפקד
נחות צה"ל באזור יהודה והשומרון, פ"ד לו(4) 785, 805 (1983)).

23. המשיבים אינם יכולים להתעלם מכך שגם בעת עימות נמשכים החיים. גם בעת עימות זכאים תושבי השטחים לממש את חיי המשפחה שלהם עם בני משפחתם. גם בעת עימות זכאי אדם לבחור את מקום מגוריו בארצו, ולחיות לצד מכריו ומשפחתו.

24. תקנה 43 לתקנות האג, קובעת:

בעבור סמכות השלטון החוקי למעשה לידי הכובש, עליו לנקוט בכל האמצעים שביכולתו על מנת להחזיר ולהבטיח במידת האפשר את הסדר והחיים הציבוריים...

25. החובה להבטיח את הסדר והחיים התקינים ולפעול למען צרכי החברה חלה על כל תחומי החיים האזרחיים:

הרישא של תקנה 43 לתקנות האג מעניק לממשל הצבאי סמכות ומטיל עליו חובה להחזיר ולהבטיח את הסדר והחיים הציבוריים... אין התקנה מגבילה עצמה להיבט מיוחד של הסדר והחיים הציבוריים. היא משתרעת על הסדר והחיים הציבוריים בכל היבטיהם. על-כן חלה סמכות זו - בצד ענייני ביטחון וצבא - גם על נסיבות "אזרחיות" רב-גוניות, כגון נסיבות כלכליות, חברתיות, חינוכיות, סוציאליות, תברואתיות, בריאותיות, תעבורתיות וכיוצא באלה עניינים, שחיי אדם בחברה מודרנית קשורים עמהם.

(סעיף 18 לפסק דינו של הש"י ברק בבג"ץ 393/82 ג'מעייית אסכאן הנ"ל).

26. בהבטחת החיים התקינים יש משקל רב לחלופי הזמן והשפעתו על האוכלוסייה:

אין המדובר דווקא על פעולה חד-פעמית אלא בחובה מתמשכת, וממילא אין לקיימה אלא בהתחשב בנסיבות, המשתנות מעת לעת, ותוך מתן תשומת לב ראויה לצרכים, שהזמן גרמם ומוסיף לגרמם עם חלוף העתים. הנסיבות בהן מדובר אינן ביטחוניות דווקא אלא גם נסיבות כלכליות, תברואתיות, תעבורתיות וכדומה.

[...]

משך הזמן... עשוי להשפיע על אופיים של הצרכים, וההכרח בבצוע התאמות והיערכות חדשה עשוי לגבור ככל שאורך הזמן רב יותר... במסגרת הפרשנות המשפטית לסימן 43 הודגשה על-כן לא אחת הזיקה בין יסוד הזמן לבין הלבוש, אותו ילבש קיום הוראותיו של סימן 43.

(בג"ץ 69/81, אבו עיטה נ' מפקד אזור יהודה והשומרון, פ"ד לו(2) 197 (1983), 310-311).

ב. השיקול ההומניטארי וזכויות העותרים

27. הנסיבות הטראגיות הביאו את המשפחה למצב בלתי אפשרי: המשפחה, ובה אב חולה וילדים קטנים, אינה מסוגלת לפרנס את עצמה. אם המשפחה מטפלת לבדה בילדיה, וכן בבעלה החולה. כל שמבקשת המשפחה הוא, שיותר להסתייע בבני משפחתם שברצועה, עד שיחול שיפור במצב אבי המשפחה.

28. מדובר במקרה הומניטארי מובהק. התרת מעבר המשפחה לרצועה היא המעשה המתבקש, המוסרי והאנושי. ודוק, הטעמים ההומניטאריים אינם לפני משורת הדין:

הטעמים ההומניטריים הינם חלק מן הדין, וקיימת חובה להביאם בחשבון (בג"צ 5504/03 **כחלות ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית ואח'**, החלטת כבוד הרשם שחם, מיום 24.6.04).

וגם:

מדינת ישראל הינה מדינת חוק; מדינת ישראל היא דמוקרטיה, המכבדת זכויות אדם, והשוקלת בכובד ראש שיקולים הומניטריים (בג"ץ 794/98 **עובייד ואח' נ' שר הבטחון**, פ"ד נה(5) 769, 774).

29. ראוי גם לחזור ולציין כי:

מדינת ישראל הינה מדינת חוק; מדינת ישראל היא דמוקרטיה, המכבדת זכויות אדם, והשוקלת בכובד ראש שיקולים הומניטריים. שוקלים אנו שיקולים אלה, משום שהחמלה וההומניות טבועה באופיינו כמדינה יהודית ודמוקרטית; שוקלים אנו שיקולים אלה, שכן יקר בעינינו כבודו של כל אדם, גם אם הוא נמנה עם אויבינו (הנשיא ברק בבג"ץ 794/98 **שיח עבדאל קארים עובייד ואח' נ' שר הבטחון**, פד"י נה(5) 769, 773 - 774 (2001)).

ועוד נפסק כי:

השמירה על הערכים ההומניטריים היא אבן יסוד בשיטת המשפט הישראלית, והם ישימים לגבי כל אדם באשר הוא אדם (לכבוד ערכים הומניטריים ולשילובם במסגרות הפעלת שיקול הדעת המינהלי של הרשויות הציבוריות ראו גם עע"א 7488/95 מדינת ישראל נ' קונטאר, פד"י נ(4) 492 (1996)). מובן, כי ישראל מגלה רגישות מיוחדת לערכים הומניטריים של תושביה החיים בתחומי גבולותיה, אולם היא נדרשת לשמירה על ערכים אלה גם ביחס לזרים נזקקים המתדפקים על שעריה. היא מגלה רגישות לערכים אלה גם כאשר הנזק הוא זר המתגורר במדינת אויב...

במסגרת האיזון הראוי בין השיקולים הנוגדים, ובגדרה של דרישת המידתיות, יש לאמוד את מידת הצורך בסעד המבוקש מבחינת הנזק, ובגדרי שיקול זה יש לשקול מהי חומרת מצבו, ובאיזו מידה פתוחה בפניו האפשרות לקבל סעד חלופי במקום אחר; כנגד שיקול זה, נשקל השיקול הנגדי, למשל - הסיכון הבטחוני העלול להתהוות מכניסת הנזק לסעד לישראל, פעילותו בהקשר זה, ומידת עוצמתו של סיכון זה. השקלול בין הערכים הנוגדים צריך להיות מאוזן ומידתי, והוא נגזר מנסיבות העניין. השקילה היחסית של כל אחד מהשיקולים הנוגדים מצמיחה את ההכרעה אם להיענות לבקשת הסעד במלואה, או לדחותה במלואה, או לקבלה בחלקה, בכפוף לתנאים כאלה ואחרים.

(בג"ץ 1912/08 **רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה**, (פס"ד מיום 16.04.08), פסקה 7).

30. זאת ועוד. מצבם הנוכחי של העותרים, בו נותרו ללא יכולת להתפרנס, מהווה פגיעה בזכותם לרמת חיים נאותה ולקיום בכבוד. אך מובן הוא כי מצבם הכלכלי משפיע על בריאותם, חינוכם והיבטים רבים אחרים בחייהם של העותרים.

31. בית משפט נכבד זה עמד במספר פסקי דין על זכותו של אדם, כי המדינה תספק לו תנאים שיאפשרו לו קיום בכבוד (פסק דינה של השופטת ארבל בבג"ץ 2605/05 **המרכז האקדמי למשפט ולעסקים נ' שר האוצר**, 19.11.09; בג"ץ 366/03 **עמותת מחויבות לשלום וצדק חברתי נ' שר האוצר**, 12.12.05). בענייננו, מבוקש אף פחות מכך - המדינה אינה מתבקשת

לנקוט בפעולה כלשהי, אלא אך לאפשר לעותרים להגיע אל בני משפחתם שברצועה – מבלי שיאלצו לוותר על ביתם שבגדה.

32. נזכיר כי זכותם של העותרים להתקיים בכבוד מוכרת אף במשפט זכויות האדם הבינלאומי. המלומד Bailey מנתח את מעמדה של הזכות לרמת חיים נאותה במכלול זכויות האדם היסודיות:

[T]he right to an adequate standard of living is the most central right in the ICESCR, in the same way as the rights to life, privacy and perhaps freedom of expression are the central rights in the ICCPR...The centrality arises because **the other rights listed in the Covenants all appear to be in some sense derivative from these core rights**. For example,...**the rights to social security or to work can be regarded as detailing aspects of the right to an adequate standard of living**...the right...has national and international implications, as well as bearing directly on the individual [emphasis added].

(Bailey P. " The Right to an Adequate Standard of Living: New Issues for Australian Law". *Australian Journal of Human Rights*, 2007. p. 22).

ג. היעדר סכנה ביטחונית

33. אל מול זכויות העותרים וחובת המשיב להבטיח את חייהם התקינים, לא עומד כל שיקול ביטחוני.

34. ראשית, לעותרים עצמם לא מיוחסת פעילות ביטחונית כלשהי. שנית, אין כל סכנה ביטחונית מעצם מעבר העותרים לרצועה: המשיבים עצמם מאפשרים בדרך קבע לכל תושב שטחים המעוניין בכך, לעבור לרצועה (אם הוא מתחייב להישאר שם לצמיתות, כמובן). ככל שמטרת המשיבים היא למנוע מעברים חוזרים ונשנים, מטעמים ביטחוניים, הרי שאין זה המקרה שבפנינו, שכן ככל הנראה, ולאור מצבו הקשה של אבי המשפחה, העותרים ישהו ממילא תקופה ממושכת ברצועה.

35. ככל שסירוב המשיבים מבוסס על שיקולים פוליטיים, הרי שמדובר בשיקול פסול, ובשימוש לא חוקי בעותרים כתכלית להשגת אמצעים מדיניים. שימוש שכזה חורג באופן קיצוני מסמכותו של המפקד הצבאי ואף עולה כדי ענישה קולקטיבית של ממש.

סיכומם של דברים

36. כל שמבקשים העותרים הוא להגיע לבית משפחתם ברצועה, שם יוכלו קרוביהם לסייע להם בטיפול באב החולה ובילדים הקטנים, ולתמוך בהם עד לשיפור במצבם. העותרים שרויים במצב קשה זה זמן רב, כשבקשתם האחרונה לעבור לרצועה הוגשה בחודש אוגוסט 2009.

37. מדובר במקרה הומניטארי מובהק, אשר על המשיב, כמי שמחזיק בשטחי הגדה תחת כיבוש מתמשך, חובה לסייע בפתרונו. המשיב אינו מתבקש לעשות דבר לשם כך, פרט להתרת מעברם לרצועה.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד בגדה המערבית ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא ניתן בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותרים לבין באי כוחם.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיבים, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיבים את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

אלעד כהנא, עו"ד

ב"כ העותרים

25 במרץ 2010

[ת.ש. 62135]